

Wahyu Yesus Kristus - Nomer Dua

Ngaran Perjangjian

Jeff Pippenger

2023-08-10

Kuring parantos ngamuat seueur perkara kana tulisan-tulisan saméméhna dina upaya netepkeun sababaraha titik rujukan dasar ti mimiti. Ayeuna kuring baris nyobian supaya leuwih museur kana poko perkara anu keur dibahas. Hatur nuhun kana kasabaran anjeun.

Ti mimiti pisan Allah parantos narékahan pikeun nambahan pangarti urang ngeunaan saha sareng naon Anjeunna. Dina padamelan éta Anjeunna parantos ngagunakeun sababaraha cara pikeun ngabantu manusa ngartos naon anu parantos diwahyukeun ngeunaan Diri-Na, sareng salah sahiji cara éta nyaéta pamakéan “ngaran,” boh rupa-rupa ngaran anu dipasihkeun ka Allah dina Kitab Suci, boh ogé ngaran-ngaran anu dipasihkeun ka wakil-wakil pilihan-Na. Anjeunna milih wakil-wakil kajahatan sareng kahadéan.

Anjeunna ogé parantos ngagunakeun parobahan-parobahan dispensasional umat perjangjian pilihan-Na pikeun ngagunakeun pamahaman ngeunaan tabiat-Na sacara bertahap sapanjang sajarah. Ku sabab éta, sajarah-sajarah ngeunaan parobahan dispensasional perjangjian, dina rupa-rupa cara, ogé nyarita ngeunaan digunakeunnana bebeneran ngeunaan tabiat jeung hakekat-Na.

Mun urang ngadeukeutan Wahyu pasal kahiji minangka hiji bubuka jeung konci pikeun pasal-pasal satuluyna, urang manggihan sawatara bebeneran dina pasal awal anu mangaruhan kana sakabéh éta kitab. Salah sahiji bebeneran éta patali jeung saha sabenerna Isa Almasih, lain ngan saukur yén Mantenna teh Alfa jeung Omega. Lamun hiji bebeneran ditepikeun dina Wahyu pasal kahiji, tangtu pisan éta mangrupikeun bebeneran kiwari anu nguji pikeun generasi panungtung, generasi panungtung éta nyaéta “generasi pilihan” anu diidentifikasi ku Petrus.

Salah sahiji sipat tina tabiat Kristus anu ku urang keur ditalungtik nyaéta Kristus nangtukeun awal ti tungtungna. Waktu nalika Kristus netepkeun perjangjian jeung loba jalma salila saminggu, éta ngagambarkeun hiji parobahan dispensasi tina Israél harfiah ka Israél rohani. Parobahan-parobahan dispensasi anu diidentifikasi dina Kitab Suci, anu sakabéhna nyarita ngeunaan nambahanana pangaweruh ngeunaan tabiat jeung hakékat Kristus, nyaéta Abram, Ishak, Yakub, Yusuf, Musa, Kristus, William Miller, jeung saratus opat puluh opat rebu. Aya deui hiji garis parobahan dispensasi anu ditumpangkeun di luhureun garis éta, anu ngaidentifikasi tujuh dispensasi garéja Allah anu dilambangkeun ku tujuh garéja dina Wahyu dua jeung tilu, tapi éta can ku urang dipedar ayeuna. Aya hiji parobahan dispensasi dina Adam jeung Hawa anu dilambangkeun ku kaayaan saméméh maranéhna ragrag jeung sanggeus maranéhna ragrag, sarta tangtu aya ogé parobahan dispensasi ti saméméh bah ka sanggeus bah dina jaman Nuh. Sakabéh garis ieu nyumbang kana cahaya anu keur urang urus, tapi ayeuna urang keur museur kana umat pilihan.

Nalika Kristus ngamimitian pangladénan-Na dina awal minggu perjangjian, Anjeunna dibaptis.

Jeung Isa, sanggeus Anjeunna dibaptis, tuluy naék kaluar tina cai; sarta lah, langit kabuka pikeun Anjeunna, sarta Anjeunna ningali Roh Allah mudun kawas japati, tuluy netep ka luhur Anjeunna. Sarta lah aya hiji sora ti sawarga, saur-Na, Ieu teh Putra Kami anu dipikaasih, ka Anjeunna Kami kacida ridana. Mateus 3:16, 17.

Kecap-kecap Allah anu pangheulana pisan, nalika Yesus naék kaluar tina cai, sahingga ngawitan minggu perjangjian, nyaéta pangumuman ku Rama, yén Yesus teh Putra Allah. Lamun urang ngartos “aturan panyebutan kahiji”, kanyataan éta kacida kuatna. Lamun henteu, moal pati kitu.

Mimitina Allah nyiptakeun langit jeung bumi. Ari bumi harita can puguh rupana, kosong; sarta poék ngalingkupan beungeut jurang anu jero. Jeung Roh Allah ngalayang di luhur beungeut cai. Kajadian 1:1, 2.

Sakumaha dina Kajadian, dina upacara pangurapan éta katangukeun tilu Pribadi tina Ketuhanan.

Kanyataan yén Isa téh Putra Allah, Putra Daud, jeung Putra Manusa, salila tilu satengah taun saterusna terus-terusan ngagerakkeun amarah para ahli Taurat jeung urang Parisi. Sacara profétis, Isa robah tina Isa jadi Isa Al-Masih dina mangsa baptisan-Na. Nalika Isa dibaptis, Anjeunna jadi “Al-Masih,” anu hartina “anu diurapi” jeung dina basa Ibrani mangrupa kecap “Mésias.” Tangtu baé, urang Ibrani ngarep-ngarep datangna saurang Mésias, sarta maranéhna nyaho yén anjeunna bakal jadi Putra Daud. Nalika Anjeunna “diurapi” pikeun ngamimitian tilu satengah taun anu pangsucina dina sajarah bumi, Anjeunna ningali Roh Suci nurun, sarta ngadéngé Rama-Na nimbalan.

Ieu mangrupikeun hiji upacara pangurapan anu kacida jero maknana, anu dina éta diproklamasikeun amanat ngeunaan Anjeunna jeung karya-Na, yén, “Mantenna teh Putra Allah”. Anu leuwih matak ngageunjeunkeun pikeun urang Yahudi, lain ngan saukur yén Mantenna teh Putra Allah, tapi yén Mantenna ngaku, minangka Putra Allah — saenyana Mantenna teh Allah. Urang Yahudi teu sanggup narima naon anu ku maranéhna dipikaharti minangka hiji pameget ka Allah anu sakitu! Dilema pikeun urang Yahudi, nyaeta dilema Ibrahim—sabab Ibrahim teh bapa urang Yahudi, bapa perjangjian, sarta oge lambang iman anu diperlukeun pikeun tumut kana sarat-sarat perjangjian.

Gambaran Ibrahim ngeunaan iman anu diperlukeun pikeun asup kana hubungan perjangjian jeung Allah nuntut yén iman anjeun diuji. Ujian Ibrahim, anu bakal ngabuktikeun naha imanna sajati atawa ngan saukur pamadegan presumtif, dumasar kana némbongkeun naha anjeunna bakal nurut kana firman Allah—sanajan éta katingalina nentang firman Allah anu saméméhna. Ibrahim terang yén kurban manusa téh rajapati sarta yén éta ngawakilan prak-prakan nyembah brahala ti bangsa-bangsa musyrik anu harita anjeunna cicing di antarana. Para ahli Kitab jeung urang Parisi terang tina sajarah perjangjian maranéhna ti mimiti yén Allah téh ngan hiji-hijina Allah, sarta maranéhna ogé terang yén Isa ngaku-ngaku dirina minangka Allah anu kadua. Maranéhna keur diuji ku ujian panungtungan maranéhna.

Dangukeun, eh Israil: PANGERAN Allah urang teh hiji PANGERAN. Deuteronomy 6:4.

Dina sajarah nalika Musa nyatet ayat saméméhna, Allah geus ngadawuh ka Musa yén ti harita Anjeunna kudu dipikawanoh minangka Yéhuwa. Anjeunna henteu deui ngan ukur minangka Gusti Allah Nu Mahakawasa, tapi ti harita saterusna Anjeunna kudu dipikawanoh minangka Yéhuwa. Dina sajarah éta pisan, nalika Anjeunna beuki ngagedékeun pamahaman ngeunaan sipat-Na sakumaha digambarkeun ku ngaran-ngaran-Na, Anjeunna ogé kalawan teges ngawartosan ka Israil baheula yén Allah téh hiji Allah. Naon anu kudu dipikirkeun ku urang Yahudi dina jaman Kristus?

Dina engké dina palayanan-Na, nalika éta ngahontal puncakna dina Asupna Kalawan Kameunangan ka Yerusalem, urang Yahudi sakali deui kacida kagétna yén Yesus ngantep barudak nyanyikeun pujian ka Anjeunna.

Jeung jalma réa anu marulang di hareup, jeung anu nuturkeun ti tukang, saréréa ngagorowok, pokna, “Hosana ka Putra Daud! Rahayu Anjeunna anu sumping dina nami Gusti; Hosana di nu pangluhurna.” Mateus 21:9.

Lirik dina éta lagu anu matak ngamurka urang Parisi téh nyaéta bagian anu nandaan Yesus minangka Putra Daud sarta sakaligus nandaan yén Putra Daud téh ngaranna Gusti. Dina awal palayanan-Na, dina asupna kalayan kameunangan, jeung tangtu waé dina salib, éta paséa ngalibetkeun kagelisahan ngeunaan ngaran Yesus.

Tuluy ceuk imam-imam kapala urang Yahudi ka Pilatus, “Ulah ditulis, ‘Raja urang Yahudi,’ tapi yén manéhna ngomong, ‘Kami Raja urang Yahudi.’” Yohanes 19:21.

Tangtu, saenyana Pilatus téh leres waé lamun ngarobah éta tulisan jadi, “Kami téh, Raja urang Yahudi,” sabab “Kami téh” nyaéta ngaran anu ku Yesus sababaraha kali ditepikeun ngeunaan diri-Na sorangan. Tangtu, nerapkeun logika anu cacad kitu pikeun ngarobah Firman Allah, hususna nalika éta mangrupa carita ngeunaan salib, nyaéta hiji hal anu moal kungsi dipigawé ku manusa, lain? Yesus téh “Raja urang Yahudi,” tapi Anjeunna ogé “Kami téh,” ku kituna pernyataan “Kami téh, Raja urang Yahudi” téh leres dina hiji harti, tapi ieu lain pokona.

Ti mimiti, sapanjang bagian tengahna, nepi ka ahir tilu satengah taun éta, ngaran-Na jadi titik kagelisahan. Aya loba perkara anu kudu kahartos ngeunaan runtuyan ngaran-ngaran perjangjian, tapi di dieu abdi hoyong némbongkeun yén dina ahir Israil kuna, di jero garéja Yahudi, aya hiji goncangan anu patalina jeung ngaran Kristus. Salaku Putra Daud, Anjeunna miboga bukti-bukti anu ngalantarankeun Anjeunna layak jadi Al Masih; salaku Putra Allah, (dina harti yén Anjeunna ogé Allah) sarta salaku Putra Manusa, Yesus nampilkeun hiji ujian anu kacida gedéna pikeun umat pilihan. Kumaha bisa ieu jalmi ngaku diri jadi Allah jeung sakaligus Putra Allah, padahal Musa dina awal sajarah perjangjian maranéhna geus kacida écésna netelakeun yén Allah téh hiji-hijina Allah?

Najan kitu, éta téh tujuan Kristus leumpang di antara manusa. Allah aya di jero Anjeunna, ngahijikeun deui manusa ka Anjeunna sorangan, sarta Anjeunna ngalakukeun éta ku cara ngantep manusa ningali ka Yesus, anu sacara écés jeung langsung ngajar yén lamun maranéh geus ningali ka Anjeunna—maranéh geus ningali ka Rama. Sajarah ieu ngagambarkeun ahirna Israil lahiriah salaku umat pilihan Allah, sarta dina awalna aya hiji pasulayan anu nandaan ngeunaan saha jeung

naon Allah téh.

Saur Fir'aun, “Saha ari PANGERAN, nepi ka abdi kudu nurut kana sora-Na pikeun ngaleupaskeun Israil? Abdi teu wanoh ka PANGERAN, sarta abdi moal ngaleupaskeun Israil.” Budalan 5:2.

Parao nganyatakeun lain ngan ukur lambang panolakan ateistis ngalawan pangaweruh ngeunaan Allah, tapi ogé nganyatakeun pamahaman urang Mesir ngeunaan Allahna Ibrahim. Jeung sababaraha kali PANGERAN parantos ngandika yén kalakuan-kalakuan-Na anu ajaib di Mesir téh dimaksudkeun sangkan umat manusa nyaho saha Anjeunna. Sajarah mimiti Israil harfiah salaku umat pilihan Allah ngalambangkeun ahirna.

Dina duanana sajarah aya kakurangan pamahaman ngeunaan saha Allah téh jeung naon hakekat-Na, anu patali jeung rupa-rupa ngaran-Na; nanging, anu leuwih penting pikeun tinimbangan urang nyaéta yén sajarah Kristus dina panungtungan Israil salaku umat pilihan, nandeskeun yén salah sahiji alesan utama bangsa Yahudi kasandung dina narima Al Masih maranéhna nyaéta lantaran maranéhna terang yén Firman Allah dina awal sajarah perjangjian maranéhna nétélakeun yén Anjeunna téh Allah anu esa. Naon kacida ruwetna ieu!

Sanggeus éta maranéhna geus teu wani deui nanya ka Anjeunna, sanajan hiji pananya gé. Tuluy Anjeunna ngandika ka maranéhna, “Kumaha sababna maranéhna nyebut yén Kristus téh Putra Daud? Padahal Daud sorangan nyebut kieu dina kitab Jabur, ‘Gusti ngandika ka Gusti abdi, Caliklah di sisi katuhu Kami, nepi ka Kami ngajadikeun musuh-musuh Anjeun jadi tumpakan suku Anjeun.’ Ku sabab Daud nyebut Anjeunna Gusti, kumaha bisa Anjeunna jadi putrana?” Lukas 20:40–44.

Ieu téh mangsa pananya jeung jawaban anu panungtungan pikeun urang Yahudi, sabab sanggeus éta pasamoan, “aranjeunna teu wani deui nanya ka Anjeunna sakali-kali.” Anjeunna kakara ngajawab pananya anu panungtungan dina palayanan-Na pikeun kulawarga anu leungit (jeung dina riwayat nubuat salawasna aya kulawarga anu leungit), tuluy Anjeunna ngangkat perkara ngeunaan ngaran-Na minangka “Putra Daud,” sarta ku kituna minangka Al Masih. Sapanjang tilu satengah taun éta, pasulayan téh ngawengku rupa-rupa ngaran-Na, anu ngagambarkeun tabiat jeung hakekat-Na. Ngaran-Na dipaliré ti awalna, dina baptisan-Na, tuluy deui dina pasamoan-Na anu panungtungan jeung kulawarga anu leungit dina asupna kalayan kameunangan sarta dina kayu salib, di antara petikan-petikan séjén dina injil.

“Urang Parisi geus ngumpul ngadeukeutan ka Yesus nalika Anjeunna ngawalon patalékan ahli Taurat éta. Tuluy malik, Anjeunna nanya ka maranéhna: ‘Kumaha pamadegan maranéh ngeunaan Kristus? Putra saha Anjeunna téh?’ Patarosan ieu dimaksudkeun pikeun nguji kayakinan maranéhna ngeunaan Almasih,—pikeun némbongkeun naha maranéhna nganggap Anjeunna ngan saukur manusa atawa Putra Allah. Sora-sora marengan ngajawab, ‘Putra Daud.’ Ieu téh gelar anu ku nubuat geus dipasihkeun ka Almasih. Nalika Yesus nembongkeun kailahian-Na ku mujijat-mujijat-Na anu agung, nalika Anjeunna nyageurkeun nu gering jeung ngahirupkeun nu maot, jalma-jalma silih tanya, ‘Naha ieu lain Putra Daud?’ Awéwé Siro-Finisia, Bartimeus nu lolong, jeung loba deui nu séjén geus sasambat ka Anjeunna ménta

pitulung, ‘Mugia karunya ka abdi, nun Gusti, Putra Daud.’ Mateus 15:22. Nalika Anjeunna nunggang asup ka Yerusalem, Anjeunna geus disambut ku surak kabungah, ‘Hosana ka Putra Daud: Rahayu Anjeunna anu sumping dina nami Gusti.’ Mateus 21:9. Jeung barudak leutik di Bait Allah dina poé éta ngeungeutkeun deui pujian kabungah éta. Tapi loba anu nyebut Yesus Putra Daud henteu ngaku kana kailahian-Na. Maranéhna henteu ngartos yén Putra Daud téh ogé Putra Allah.”

“Pikeun ngawalon kana pernyataan yén Kristus téh Putra Daud, Isa ngadawuh, ‘Kumaha ari Daud ku Roh [Roh ilham ti Allah] nyebut Anjeunna Gusti, pokna, PANGERAN ngandika ka Gusti abdi, Linggihlah Anjeun di sisi katuhu Kami, nepi ka Kami ngajadikeun musuh-musuh Anjeun tumpakan suku Anjeun? Lamun Daud nyebut Anjeunna Gusti, kumaha bisa Anjeunna jadi putrana?’ Jeung teu aya saurang ogé anu sanggup ngawalon Anjeunna satunggal kecap; sarta ti poé harita teu aya deui saurang ogé anu wani nanyakeun patalékan ka Anjeunna.” The Desire of Ages, 609.

Pangurapihan-Na minangka Al Masih jeung papada panungtungan-Na jeung jalma-jalma anu ku Anjeunna didatangan pikeun disalametkeun téh patali jeung kaallahan-Na, perlambang tina jenengan-jenengan-Na, sarta tangtu waé aturan ngeunaan sebutan anu kahiji. Isa mungkas padamelan langsung-Na ka urang Yahudi ku ngagunakeun sajarah Daud anu sajati pikeun ngajar ngeunaan Daud anu rohani. Ku naon Daud nyarioskeun waktu Gusti ngandika ka Gusti supaya calik dina tahta babarengan jeung Mantenna? Sabab Raja Daud dina awal ngawakilan Raja Daud anu rohani dina ahir. Hiji-hijina jalan pikeun ngartos kalayan leres kana pernyataan panungtungan Isa ka kulawarga anu leungit téh nyaéta ku sanggup nerapkeun aturan sebutan anu kahiji, anu moal bisa dipigawé lamun anjeun teu nyaho kana éta aturan.

Pernyataan panungtung-Na ka kulawarga nu leungit merlukeun pamahaman kana aturan panyebutan kahiji sangkan kaharti. Yesus ngagunakeun Daud jeung Putra Daud pikeun ngedalkeun bebeneran ka kulawarga nu leungit dina pernyataan panungtung-Na. Sabab maranéhna mémang geus jadi kulawarga Daud. Ku sabab éta, Yesus nyokot bapa (Daud) tuluy ngarahkeunana ka (Putra Daud), sarta Anjeunna ogé nyokot putra (Daud) tuluy ngarahkeun anjeunna ka bapana (Daud). Anjeunna ngabalikeun Bapa ka anak, sakumaha pesen Elia diproklamasikeun bakal ngalakukeunana dina “poé-poé panungtung.” Éta téh pesen panungtung-Na ka Israil baheula anu harfiah, jeung éta téh pesen Elia, sabab dumasar kana aturan panyebutan kahiji. Ku kituna, aturan panyebutan kahiji ogé negeskeun pesen Yesus minangka pesen Elia dumasar kana aturan éta sorangan. Aturan panyebutan kahiji nungtut yén lamun pesen Elia ti Yohanes Pambaptis téh anu kahiji tina pesen pangeling-eling panungtung ka kulawarga Israil nu leungit, mangka pesen panungtung anu dipasihkeun ka maranéhna ogé kudu jadi pesen Elia. Jeung kitu lah...

Sanggeus sakabéhna ieu disebatkeun, ayeuna sim kuring rek nyokot hiji pokok tina éta sadayana anu dumasar kana aturan panyebutan kahiji—Alfa jeung Omega. Aya hiji pasulayan ngeunaan pamahaman saha jeung naon Allah éta dina awal Israil kuna, anu ngalambangkeun pasulayan anu sarua dina ahir Israil kuna. Dina ahir Israil kuna, padamelan Kristus ngawengku ngajar ka kulawarga Israil anu leungit ngeunaan saha jeung naon Allah éta. Dina sajarah ahir, aya panolakan ngalawan Kristus anu dumasar kana hiji bebeneran asal anu geus ditetepkeun ti mimiti. Israil

rohani modern bakal miboga ciri-ciri nubuat anu sarua dina sajarahna.

Dina awal Adventisme, para ahli sajarah nginpokeun ka urang yén kaum Millerite utamana diwangun ku dua denominasi Kristen, nyaéta Methodis jeung Christian Connection. Kayakinan utama Methodisme dumasar kana hirup dina gaya hirup Kristen anu leres. Maranéhna miboga “metode.” Kayakinan utama Christian Connection tiasa diringkeskeun minangka panolakan kana doktrin Katolik ngeunaan trinitas.

Sajauh panalungtikan abdi parantos ngahontal, ampir sakabéh kapamimpinan kaum Millerite nyekel kana doktrin éta ti Christian Connection. Aya loba cabang tina Seventh-day Adventist Reform Movement (SDARM) anu nepi ka ayeuna kénéh nyekel sarta ngamajukeun pamahaman asli Millerite ngeunaan “anti-trinitarianism.” Hiji dilema (jeung sumber pasulayan kiwari) pikeun maranéhna anu tetep nyekel pamahaman para pionir téh, nya éta kumaha ngaréspon kana lobana sarta rupa-rupa petikan anu di dinya Sister White sacara langsung nentang posisi doktrinal anu ku maranéhna dicekel sarta dipromosikeun?

“Kuring diparentahkeun pikeun nyebut kieu, Pamadegan-pamadegan jalma-jalma anu keur neangan gagasan-gagasan ilmiah nu leuwih maju téh teu pantes dipercaya. Aya gambaran-gambaran saperti kieu nu dijieun: ‘Rama téh ibarat cahaya anu teu katingali: Putra téh ibarat cahaya anu ngawujud; Roh téh cahaya anu dipancarkeun ka mana-mana.’ ‘Rama téh ibarat ibun, uap anu teu katingali; Putra téh ibarat ibun anu kakumpul dina wangun anu éndah; Roh téh ibarat ibun anu geus murag ka tempat kahirupan.’ Gambaran séjén deui: ‘Rama téh ibarat uap anu teu katingali; Putra téh ibarat mega beurat warna timah; Roh téh hujan anu geus turun sarta digawé dina kakawasaan anu nyegerkeun.’”

“Sadaya gambaran spiritualistik ieu saéstuna ngan saukur kasia-siaan. Éta téh teu sampurna, teu sajati. Éta ngaleuleuskeun jeung ngirangan Kaagungan anu ku euweuh sasaruuan dunyawi bisa dibandingkeun. Allah teu bisa dibandingkeun jeung hal-hal anu didamel ku panangan-Na. Ieu téh ngan saukur perkara-perkara dunyawi, anu nandangan kutuk Allah ku lantaran dosa manusa. Bapa teu bisa dipedar ku hal-hal bumi. Bapa téh sakabéh kahususan kapinuhan Allah sacara jasmani, sarta teu katenjo ku paningal jalma fana.

“Anaking téh sakabéh kapinuhan Kaallahan anu dinyatakeun. Firman Allah nyatakeun Anjeunna minangka ‘gambar anu saéstuna tina pribadi-Na.’ ‘Sabab Allah kacida nyaahna ka dunya, nepi ka maparin Putra tunggal-Na, supaya sing saha anu percaya ka Anjeunna ulah binasa, tapi meunang hirup langgeng.’ Di dieu ditingalikeun kapribadian Rama.”

“Panglipur anu dijangjikeun ku Kristus bade diutus sanggeus Anjeunna naék ka sawarga, nya éta Roh dina sakabéh kalengkepan Kaallahan, anu nganyatakeun kakawasaan rahmat ilahi ka sakumna anu narima sarta percaya ka Kristus minangka Jurusalamet pribadi. Aya tilu Pribadi anu hirup dina tritunggal sawarga; dina ngaran tilu kakawasaan agung ieu—Rama, Putra, jeung Roh Suci—jalma-jalma anu narima Kristus ku iman anu hirup dibaptis, sarta kakawasaan-kakawasaan ieu baris gawé babarengan jeung para abdi sawarga anu taat dina ikhtiar maranéhna pikeun hirup dina kahirupan anyar di jero Kristus.” Special Testimonies, Series B, number 7, 62, 63.

Bagian éta ngidentifikasi “pamadegan jalma-jalma anu” keur ngahartikeun Rama, Putra, jeung Roh ku “hal-hal dunya.” Satuluyna manéhna nyebut, “Rama teu bisa dijelaskeun ku hal-hal dunya.” Perhatikeun dua perkara anu ditegeskeun ku manéhna, sanajan salah sahijina bisa kadéngé siga kontradiksi. Manéhna keur ngidentifikasi hiji gambaran palsu ngeunaan Ketuhanan anu, upamana kitu, netepkeun tilu allah. Éta téh gambaran palsu ngeunaan Ketuhanan, tapi manéhna henteu méré koméntar naon baé ngeunaan kanyataan yén harti palsu ngeunaan Ketuhanan éta ogé salah lantaran jumlah allah dina Ketuhanan téh henteu leres.

Ogé titénan yén manéhna nyebutkeun yén perkara-perkara dunya teu bisa dipaké pikeun ngagambarkeun Bapa. Dina éta pernyataan pisan, manéhna sorangan keur ngagunakeun perkara-perkara dunya. Nya éta manusa anu boga anak, indung, bapa, bibi, jeung dulur misan. Jeung Yesus ngawartosan ka urang yén di sawarga, dina bumi nu dijadikeun anyar, moal aya deui kawin, sabab urang bakal sarua jeung para malaikat. Teu aya malaikat lalaki jeung awéwé. Istilah-istilah anu dipaké ku manusa pikeun netepkeun hubungan maranéhna jeung sasamana geus dipaké ku Allah pikeun ngajar urang ngeunaan hakekat jeung sipat-Na, tapi komo “perkara-perkara dunya” anu ku ilham geus dipaké pikeun ngajar manusa ngeunaan sipat jeung hakekat Allah téh ogé teu sampurna.

Kami parantos dibéjaan yén, “Aya tilu Pribadi anu hirup tina trio sawarga” ... “Bapa, Putra, jeung Roh Suci.” Mangrupa kajahatan anu matak pikageuleuheun lamun ngagantelkeun rasa-rasa spiritualis kadunyaan ka tilu Pribadi ieu, tapi lain kajahatan anu matak pikageuleuheun lamun ngagantelkeun “ngaran tilu kakawasaan agung ieu” kana harti ketuhanan nurutkeun Kitab Suci.

Nabi awéwé nyarios yén “nami” tina tilu kakawasaan agung anu ngawangun Ketuhanan téh nyaéta Bapa, Putra, sareng Roh Suci. Saperti dina unggal bebeneran Alkitabiah, nalika dihijikeun baris demi baris, kasaksian anu lengkep kudu ngawengku unggal tanda pituduh anu geus diungkabkeun. Kasaksian para nabi kudu dihijikeun. Daniel masihan nami Palmoni ka Kristus (di antara nami-nami séjén, tapi ieu ngan ukur hiji conto). Yohanes nyebut Anjeunna Alfa jeung Omega, sareng Musa nyebut Anjeunna Yéhuwa. Numutkeun ka Ellen White, nami-Na nyaéta Bapa, Putra, sareng Roh Suci.

“Setan teh... terus-terusan nyelapkeun nu palsu—pikeun nyasabkeun ti bebeneran. Pangtipuan Setan nu pangahirna pisan bakal ngajadikeun kasaksian ti Roh Allah jadi teu aya pangaruhna. ‘Lamun taya tetenjoan, rahayat binasa’ (Siloka 29:18). Setan bakal digawé kalayan licik, ku rupa-rupa cara jeung ngaliwatan rupa-rupa sarana, pikeun ngaguncangkeun kayakinan umat sesa Allah kana kasaksian anu sajati.

“Bakal aya kabencian anu dihudangkeun ngalawan kana Kasaksian-kasaksian anu sifatna satani. Padamelan Iblis téh nya éta ngagoyahkeun iman jamaah-jamaah ka éta Kasaksian-kasaksian, ku sabab kieu: Iblis moal bisa miboga jalan anu sakitu lempengna pikeun ngasupkeun tipu dayana jeung ngabeungkeut jiwa-jiwa dina kasasabanna lamun pangéling-ngéling, pangbebenah, jeung piwuruk ti Roh Allah diturut.” Selected Messages, book 1, 48.

Hiji poin samping singget tina petikan ieu. Yohanes geus diasingkeun ka Patmos ku sabab Firman Allah jeung kasaksian Yesus. Aya dua golongan sasaran pikeun amanat malaikat katilu: jalma-jalma di luar Adventisme jeung jalma-jalma di jero Adventisme. Yohanes ngagambarkeun saurang Adventis anu lain waé keur dianiaya ku dunya lantaran taatna ka Alkitab, tapi ogé keur dianiaya ku sabab taatna kana tulisan-tulisan Roh Nubuat. Panganiayaan anu diarahkan ka Roh Nubuat asalna ti jero, lain ti luar.

Dina awal sajarah Israél kuna, sanggeus opat ratus taun di Mesir, maranéhanana anu kudu jadi umat perjangjian pilihan geus henteu deui ngajaga poé Sabat. Maranéhanana henteu wanoh kana sipat jeung hakekat Kristus. Maranéhanana nyekel kana kasalahpahaman ngeunaan Allah anu dipelak ku maranéhanana salila aya dina pangawulaan. Sapuluh bala; kasalametan ngaliwatan Laut Beureum; manna ti sawarga; Kemah Suci jeung sakabéh parabolna; upacara-upacara suci; palataran, Tempat Suci, jeung Tempat Mahasuci; hukum Allah; Batu Karang anu nuturkeun maranéhanana; cai anu kaluar tina Batu Karang anu nuturkeun maranéhanana, malah nepi ka oray dina tihang, sadayana dimaksudkeun pikeun nambahan pangaweruh ngeunaan Allah dina umat pilihan-Na. Éta mangrupa atikan anu maju satapak-satapak. Atikan anu maju satapak-satapak éta diteruskeun nepi ka para ahli Kitab “teu wani deui naros ka Anjeunna,” tuluy Anjeunna netelakeun poko anu pangpamungkas pisan anu bakal maranéhanana bahas sacara kabuka jeung Anjeunna, sarta éta patali jeung ngaran Daud jeung saha sarta naon Kristus téh.

Dina mimiti Israél rohani modérn, sanggeus 1260 taun aya di Babul rohani, jalma-jalma anu kuduna jadi umat pilihan perjangjian geus teu deui ngajaga Sabat. Maranéhna teu nyaho kana tabiat atawa hakekat Kristus. Maranéhna nyekel kana kasalahpahaman ngeunaan Allah anu ku maranéhna ditanemkeun salila aya dina panangkaran. Sajarah Adventisme kalayan sagala tanda-tuduh jalanna, kamurtadan, kompromi, jeung pasulayan internalna ngahontal hiji titik dina taun 1880-an nalika *The Desire of Ages* diterbitkeun. Ditétélakeun dina éta buku dina kaca 671 aya hiji pamahaman ngeunaan Ketuhanan anu geus mekar jauh ngaleuwihan pamahaman anu asalna ti abad ka dalapan welas.

Urang Israél baheula miboga hiji pasualan dina ahir sajarahna anu disababkeun ku pamahaman anu kawates ngeunaan Ketuhanan, anu dumasar kana hiji pamahaman tina sajarah awal maranéhna. Kasaksian Yesus nyebutkeun yén, naha Rama, Putra, atawa Roh Suci, maranéhna sadayana téh “the fulness of the Godhead bodily” (Colossians 2:9). Kasaksian Alkitab nyebutkeun, “Dengekeun, eh Israél: PANGERAN Allah urang téh hiji PANGERAN” (Deuteronomy 6:4).

Israél modérn nyepeng rupa-rupa pamadegan ngeunaan Kaallahan, sarta ngan hiji anu bener. Dina ahir Israél modérn, Allah baris ngaréngsékeun padamelan nembongkeun tabiat-Na ku jalan ngalakukeun éta salila mangsa kasempetan rahmat masih kénéh lumangsung. Éta anu Anjeunna lakukeun ka urang Yahudi, sarta Anjeunna moal kungsi robah. Tangtu pisan yén urang bakal terus tumuwuh dina pamahaman urang ngeunaan hakékat jeung tabiat Allah sapanjang kalanggengan, tapi geus aya hiji garis nubuat anu dihaja ngeunaan kayaktian anu mintonkeun tarékah Allah pikeun ngadidik umat-Na ngeunaan diri-Na sorangan, sarta sajarah éta mangrupa bagian tina pangajaran anu ayeuna keur ditéang ku Anjeunna pikeun diajarkeun, jeung émbaran anu kapanggih dina firman nubuat ngeunaan prosés atikan éta nandaan hiji ahir tina pasualan éta anu saluyu jeung

panutupan mangsa kasempetan rahmat.

“Kristus teh Putra Allah anu geus aya ti saméméh sagala aya, sarta aya ku Diri-Na sorangan.... Dina nyarioskeun ngeunaan ayana-Na ti saméméh aya, Kristus mawa pikiran balik ngaliwatan mangsa-mangsa anu teu aya awalna. Anjeunna mastikeun ka urang yén teu kungsi aya hiji waktu nalika Anjeunna henteu aya dina pasamoan anu raket jeung Allah nu langgeng. Anjeunna, anu sora-Na harita keur didangu ku urang Yahudi, geus aya jeung Allah saperti saurang anu digedékeun babarengan jeung Anjeunna.” Signs of the Times, August 29, 1900.

“Mantenna sarua jeung Allah, taya watesna sarta Maha Kawasa.... Anjeunna teh Putra anu langgeng, aya ku diri-Na sorangan.

“Sanajan Firman Allah nyarioskeun ngeunaan kamanusaan Kristus nalika Anjeunna aya di bumi ieu, éta ogé nyarios kalayan teges ngeunaan ayana-Na saméméh sagala anu aya. Firman éta parantos aya minangka hiji Pribadi ilahi, nyaéta salaku Putra Allah anu langgeng, dina kasatuan jeung kamanunggalan jeung Rama-Na. Ti kalanggengan Anjeunna téh Panganteur tina perjangjian, nyaéta Anjeunna anu ku Mantenna sagala bangsa di bumi, boh urang Yahudi boh bangsa-bangsa sanés, lamun maranéhna narima Anjeunna, bakal diberkahan. ‘Firman éta sareng Allah, sareng Firman éta téh Allah.’ Saméméh manusa atawa malaikat diciptakeun, Firman éta parantos sareng Allah, sarta téh Allah.” Review and Herald, April 5, 1906.

Dina petikan éta, anjeunna ngutip tina kecap-kecap Yohanes anu pangmimitina pisan.

Dina wiwitan aya Sang Sabda, sarta Sang Sabda aya jeung Allah, sarta Sang Sabda teh Allah. Anjeunna geus aya dina wiwitan jeung Allah. Sagala rupa dijadikeun ku Anjeunna; sarta tanpa Anjeunna, euweuh hiji-hijina oge anu dijadikeun. Yohanes 1:1–3.

Dina awalna aya sahenteuna dua Allah, sabab Yohanes kakara ngandika, “Firman téh Allah sarta aya sareng Allah.” Dina ayat kahiji Kitab Kajadian, kecap Ibrani “Elohim” ditarjamahkeun jadi Allah. Mindeng dina pangandika Allah, “Elohim” ditempatkeun dina struktur gramatikal pikeun nandaan Allah tunggal, tapi sanajan kitu éta téh wangun jamak. Yohanes ngaleungitkeun anggapan yén “Elohim” dina ayat éta mangrupa Allah tunggal ku kasaksian kadua-Na ngeunaan perkara ieu. Kasaksianana netepkeun ayana sahenteuna dua Allah.

Anu leuwih nyusahkeun deui pikeun kalangan anti-trinitarian anu ngaku ngajaga Roh Nubuat nyaéta yén dina awalna “Roh Allah ngalayang-layang dina beungeut cai.” Naha “Roh” anu ngalayang-layang dina cai téh Rama atawa Putra, atawa éta jalma katilu tina tritunggal sawarga sakumaha ku Sister White Anjeunna disebut? Tilu ayat kahiji Yohanes dina injilna dituturkeun ku kecap-kecap ieu.

Dina Anjeunna aya hirup; sarta hirup éta téh cahaya pikeun manusa. Jeung cahaya éta caang dina poek; tapi poek henteu ngartos ka dinya. Yohanes 1:4, 5.

Rujukan kana caang jeung poék téh sapinuhna saluyu jeung awal Kajadian anu nyebutkeun.

Jeung Allah ngandika, “Mugia aya caang”; tuluy aya caang. Jeung Allah ningali eta caang, yen eta teh hade; sarta Allah misahkeun caang ti nu poek. Kajadian 1:3, 4.

Urang baris geura balik deui kana dua petikan anu sajarah ieu ngeunaan caang anu jadi poko dina carita ciptaan anu nyusul sanggeus bubuka ngeunaan Ketuhanan. Dina awalna, bebeneran kahiji anu dipedar nyaéta susunan atawa hakekat Ketuhanan. Tapi petikan éta henteu eureun nepi ka pasal dua ayat tilu, tempat urang manggihan yén tilu kecap panungtung dina ciptaan dimimitian ku tilu aksara Ibrani anu babarengan ngawangun kecap anu ditarjamahkeun jadi “bebeneran.”

Mimiti carita ngeunaan nyipta ngawanohkeun Kapangéranan Allah, tuluy nandeskeun kakawasaan nyipta tina pangandika-Na, sarta ahirna nutup éta petikan ku hiji tandatangan ilahi anu ngagambarkeun kayaktian, amanat malaikat katilu, jeung ngaran Allah sakumaha dilambangkeun ku Alfa jeung Oméga.

Sarta dina poe katujuh Allah ngarampungkeun padamelan-Na anu geus dipidamel ku Mantenna; sarta Mantenna reureuh dina poe katujuh tina sakumna padamelan-Na anu geus dipidamel ku Mantenna. Sarta Allah ngaberkahan poe katujuh éta, jeung nyucikeunana; sabab dina eta poe Mantenna geus reureuh tina sakumna padamelan-Na anu diciptakeun jeung dipidamel ku Allah. Kajadian 2:2, 3.

Tungtungna bebeneran-bebeneran pangheulana anu diajarkeun dina Firman Allah téh mangrupa puncak éta petikan. Éta ditungtungan ku tilu kecap, nyaéta “God,” “created,” jeung “made,” ku kituna nekenkeun awal éta petikan, tapi sarua pentingna ogé nekenkeun Sabat poé katujuh. Sabat tangtu waé mangrupikeun lambang ciptaan jeung tanda antara Allah jeung umat pilihan-Na. “Truth” dilambangkeun ku tilu aksara anu ngamimitian masing-masing tina tilu kecap panungtung ngeunaan ciptaan éta. Kasaksian éta nekenkeun sabaraha agung jeung pentingna bebeneran ngeunaan Sabat, tapi sarua jerona ogé yén tilu aksara éta ngalambangkeun tilu léngkah tina amanat malaikat kahiji, kadua, jeung katilu. Ku kituna, dina petikan pangheulana pisan tina Alkitab, Sabat salaku tanda kakawasaan nyipta Allah ogé diidentifikasi minangka perkara ujian dina ahir jaman. Kitab panungtung dina Alkitab nyayagikeun kasaksian katilu pikeun ngiringan kasaksian Yohanes dina Injilna.

Yohanes ka tujuh jamaah anu aya di Asia: mugia rahmat jeung karapihan dilimpahkeun ka aranjeun ti Mantenna anu aya, anu geus aya, jeung anu bakal sumping; jeung ti tujuh Roh anu aya di payuneun tahta-Na; sarta ti Yesus Kristus, Saksi anu satia, anu pangheulana dibangkitkeun tina antara nu maraot, jeung Pangéran para raja di bumi. Ka Anjeunna anu geus mikanyaah ka urang, jeung geus ngumbah urang tina dosa-dosa urang ku getih-Na sorangan, sarta geus ngajadikeun urang raja-raja jeung imam-imam pikeun Allah, nyaéta Rama-Na; ka Anjeunna kamulyaan jeung kakawasaan salalanggengna. Amin. Tengetan, Anjeunna sumping jeung méga-méga; sarta unggal panon bakal nenjo ka Anjeunna, kitu deui maranéhna anu geus nubles Anjeunna; jeung sakumna kaom di bumi bakal ngadu'a ku karana Anjeunna. Kitu pisan, Amin. Kami teh Alfa jeung Omega, nu awal jeung nu ahir, saur Gusti, Mantenna anu aya, anu geus aya, jeung anu bakal sumping, Nu Mahakawasa.

Kami, Yahya, anu oge jadi dulur maraneh, jeung babaturan dina kasangsaraan, jeung dina karajaan sarta kasabaran Yesus Kristus, keur aya di pulo anu disebut Patmos, ku sabab firman Allah, jeung ku sabab kasaksian Yesus Kristus. Kami aya dina Roh dina poe Gusti, sarta ngadenge di tukangeun kami hiji sora anu tarik, kawas sora tarompet, pokna, Kami teh Alfa

jeung Omega, nu kahiji jeung nu panungtung; sarta, Naon anu ku maneh ditempo, tuliskeun dina hiji kitab, tuluy kirimkeun ka tujuh jamaah anu aya di Asia; ka Epesus, jeung ka Smirna, jeung ka Pergamus, jeung ka Tiatira, jeung ka Sardis, jeung ka Piladelfia, jeung ka Laodikia. Wahyu 1:4–11.

Tiluan kahiji nepi ka katilu tina pasal kahiji Kitab Wahyu nétélakeun amanat pangéling panungtung sarta kumaha amanat éta ditepikeun ti Allah ka umat manusa. Ogé ditegaskan yén ieu téh Wahyu Yesus Kristus, ku kituna méré bédana anu écés antara Kitab Wahyu jeung Kitab Daniel. Nu hiji mangrupa nubuat, nu hiji deui mangrupa wahyu.

“Dina Wahyu, sakabéh kitab dina Alkitab patepung sarta ditungtungan. Di dieu aya pelengkap tina kitab Daniel. Nu hiji mangrupa nubuat; nu séjén mangrupa wahyu. Kitab anu disegel téh lain Wahyu, tapi éta bagian tina nubuat Daniel anu patali jeung poé-pocé panungtungan. Malaikat maréntahkeun, ‘Tapi maneh, eh Daniel, tutup kecap-kecap éta, sarta segel kitab éta, nepi ka mangsa ahir.’ Daniel 12:4.” Acts of the Apostles, 585.

Dina kitab Wahyu aya garis-garis nubuat anu kudu dipikawanoh sarta dihiijikeun, garis kana garis. Sakabéh garis nubuat éta tungtungna aya dina kitab Wahyu, tapi kitab anu diségel téh lain kitab Wahyu, sarta lain saukur kitab Daniel anu diségel; nanging anu diségel dina kitab Daniel téh nya éta “éta bagian tina nubuat Daniel anu patali jeung poé-pocé panungtungan.”

“Poé-pocé panungtungan” téh bisa kaharti dina harti umum, tapi ngartikeun éta minangka kecap-kecap anu diilhami, (sakumaha memang kitu) nungtut sangkan urang ogé nalungtik naha ungkara “poé-pocé panungtungan” miboga simbolisme nubuatan anu napel kana éta. “Poé-pocé panungtungan” téh mangrupa hiji mangsa husus dina sajarah nubuatan anu didukung ku loba jalur bukti. Mugi sim kuring tiasa ngalarapkeun éta sajarah dina mangsa anu caket. Eta sacara husus nyaéta sajarah ti taun 1798 nepi ka panutupan mangsa kasempetan. Salah sahiji jalan pikeun mikawanoh ieu nyaéta yén dina palayanan Bait Suci literal aya hiji poé dina sataun anu ngawakilan pangadilan, nya éta Poé Panebusan. Upacara literal éta ngalambangkeun naon anu ku Sister White disebut Poé Panebusan anti-tipikal. Poé Panebusan anu nubuatan atawa rohani ngawakilan “poé-pocé panungtungan” tina mangsa kasempetan, éta ngawakilan mangsa pangadilan panungtungan.

Nubuat dina kitab Daniel anu disegel téh aya dua rupa. Aya hiji nubuat nu patalina jeung poé-pocé panungtungan anu dipikawanoh ku kaum Millerite, anu ngumumkeun dibukana pangadilan. Eta petikan dina Daniel dilambangkeun ku titingalian Walungan Ulai dina pasal dalapan jeung salapan. Nubuat séjén anu disegel dina Daniel ngumumkeun ditutupna pangadilan, jeung tungtungna Adventisme, jeung tungtungna Amérika Sarikat, jeung tungtungna dunya. Eta titingalian dilambangkeun ku Walungan Hiddekel.

“Cahya anu ditarima ku Daniel ti Allah dipaparinkeun hususna pikeun mangsa poé-pocé panungtung ieu. Tetenjoan anu anjeunna tingali di sisi walungan Ulai jeung Hiddekel, éta walungan-walungan agung di Sinear, ayeuna keur lumangsung dina prosés kacumponan, jeung sakumna kajadian anu geus dinubuatkeun baris geura kajadian.” Testimonies to Ministers, 112, 113.

Visi Ulai dibuka meteraina dina taun 1798 sarta nyangkem ka Bait Suci Allah jeung umat-Na. Visi Hiddekel dibuka meteraina dina taun 1989 nalika, sakumaha dijelaskeun dina Daniel pasalABELAS, ayat opat puluh, nagara-nagara anu ngawakilan urut Uni Soviét disapu jauh ku kapausan jeung Amérika Sarikat, sarta nyangkem ka musuh-musuh umat Allah. Dua visi éta fungsina sarua jeung tujuh jamaah jeung tujuh segel dina kitab Wahyu. Nu hiji mangrupa sajarah internal garéja, sedengkeun nu hiji deui mangrupa sajarah éksternal garéja, jeung duanana ngalungkungan sakabéh jangkana sarta “hususna pikeun” “poé-poé panungtungan ieu.”

Sanajan urang dibéjaan yén kitab Wahyu téh lain kitab anu diségel, urang ogé dibéjaan yén éta téh kitab anu diségel.

“Wahyu téh mangrupa kitab anu diségel, tapi ogé kitab anu geus dibuka. Ieu nyatet kajadian-kajadian anu ajaib anu bakal lumangsung dina poé-poé panungtung sajarah bumi ieu. Pangajaran dina ieu kitab téh pasti, lain mistis jeung teu kaharti. Di jerona, garis nubuat anu sarua diteruskeun saperti dina kitab Daniel. Sababaraha nubuat geus diulang ku Allah, ku kituna némbongkeun yén éta kudu dipasihan pentingna. Gusti henteu ngulang perkara-perkara anu teu boga akibat anu gedé.” Manuscript Releases, jilid 9, 8.

Kitab Wahyu dibuka meteraina sabab nubuat-nubuat dina Daniel dibuka meteraina, sarta garis-garis nubuat pisan anu geus dibuka meteraina dina Daniel téh nyaéta garis-garis anu sarua anu kapanggih dina Wahyu. Anu geus dimeteraian dina kitab Wahyu téh nyaéta sawaréh tina Wahyu anu husus patalina jeung umat Allah dina “poé-poé panungtungan.” Nalika Sadérék White nyerat pernyataan ieu, “tujuh guludug” dina waktu anjeunna nyeratna masih kénéh dimeteraian, ku kituna anjeunna nyerat yén “éta téh kitab anu dimeteraian.” Anjeunna ogé ngadawuh yén kitab Daniel téh nyaéta “kitab anu geus dimeteraian,” dina wangun waktu kaliwat. Pikeun anjeunna, éta geus dibuka meteraina dina taun 1798.

Naon anu diségel ngeunaan tujuh guludug dina mangsa hirupna lain saukur kajadian-kajadian nu bakal datang anu dilambangkeun ku tujuh guludug éta, tapi utamana yén “tujuh guludug” ngagambarkeun yén awal Adventisme sajajar jeung ahir Adventisme. “Tujuh guludug” ngungkabkeun aturan nubuat anu pangpentingna nu diperlukeun pikeun ngartos Wahyu Yesus Kristus, bari sakaligus nganyatakeun hiji sipat tina tabiat jeung karakter Allah, yén Anjeunna téh awal jeung ahir sagala hal. Nubuat nandaan yén aya pamekaran anu dihaja tina bebeneran-bebeneran anu pakait jeung tabiat jeung karakter Allah.

Yesus, nalika digambarkeun minangka “Singa ti kaom Yuda”, ngalambangkeun padamelan anu dilaksanakeun ku Anjeunna nalika Anjeunna nganyatakeun bebeneran ku cara bertahap tur sistematis sapanjang sajarah. Anjeunna nyégél pangandika nubuat, nepi ka mangsa waktuna éta kudu kaharti. Anjeunna nyégél jeung muka deui bebeneran pikeun tujuan pangajaran. Salaku Palmoni, Yesus teh Nu Maha Endah dina ngitung, Gusti kana waktu anu ngadalikeun His-story. Salaku Alfa jeung Omega, Anjeunna, di antara hal-hal séjén, nyaeta Gusti kana basa. Salaku Singa ti kaom Yuda, Anjeunna teh hiji-hijina anu ngadalikeun iraha bebeneran diungkabkeun ka manusa.

Dina Wahyu pasal hiji, sanggeus tilu ayat anu kahiji, Kapangeranan dipidangkeun minangka tilu pribadi anu béda.

Yohanes ka tujuh jamaah anu aya di Asia: kurnia ka aranjeun, jeung katengtreman,
ti ti Anjeunna anu aya, anu geus aya, jeung anu baris sumping;
jeung ti tujuh Roh anu aya di hareupeun tahta-Na;

Jeung ti Yesus Kristus, anu jadi saksi nu satia, sarta anu cikal di antara nu paéh anu
dihudangkeun, jeung pangeran para raja di bumi. Wahyu 1:4, 5.

Bubuka kana kitab pamungkas dina Alkitab écés ngintunkeun salam ka gereja Allah anu
ngenalkeun Bapa, Roh, jeung Putra. Panutup Firman Allah ngulang deui awalna, sarta ku cara kitu
nekenkeun pentingna pamahaman anu leres ngeunaan Ketuhanan. Ieu dipigawé pikeun
jalma-jalma anu baris jadi urang Filadelfia sarta ngawangun golongan saratus opat puluh opat rébu.
Maranéhna téh umat perjangjian pamungkas, anu geus dipralambangkeun sapanjang jalur sajarah
perjangjian. Para saksi éta, salian ti bebeneran-bebeneran séjén, netepkeun yén Allah geus sacara
bertahap ngupayakeun nambahan pangaweruh ngeunaan hakékat jeung tabiat-Na sapanjang sajarah
nubuat.

Lambang anu pangagengna dina Alkitab ngeunaan kakurangan manusa kana pangaweruh
ngeunaan Allah nyaéta Firaun anu ngagambarkeun Mesir, lambang sakuliah dunya, ku kituna ogé
sakumna umat manusa. Tanda jalan éta ngamimitian prosésna dina mimiti Israil literal nalika Allah
keur ngupayakeun supaya ngaran-Na dipikawanoh. Dina ahir Israil literal, pasualan ngeunaan
ngaran Allah diulang deui. Dina ahir Israil literal, Yesus nandaan hubungan-Na jeung urang
Yahudi ku cara ngaidentifikasi sajarah Daud sarta ngagunakeun “aturan panyebutan anu kahiji”
pikeun ngagambarkeun pernyataan panungtungan ngeunaan lolong Laodikea urang Yahudi.
Maranéhna teu bisa ngarti kana naon anu ku Anjeunna diucapkeun, sabab maranéhna teu nyaho
kana aturan Alfa jeung Omega, kitu deui maranéhna teu nyaho kana Alfa jeung Omega anu
nangtung di hareupeun maranéhna.

Dina awal Israél rohani, paséa anu dipatahan ku sajarah Musa meunang padananna. Salila
Adventisme ngalangkungan sajarah “poé-poé panungtungan,” loba kasempetan pikeun ngarti
leuwih jero kana Alfa jeung Omega geus dipaparin, sakumaha ogé kajadian ka Israél baheula.
Bakal aya hiji titik dina ahir Adventisme nalika moal aya deui patalékan anu diajukeun, sakumaha
anu lumangsung dina poé-poé Kristus.

Balik deui kana petikan dina Wahyu pasal hiji, urang ningali yén kurnia jeung katengtreman
dikirim ti Anjeunna anu aya, anu geus aya, jeung anu bakal sumping, sarta ogé ti tujuh Roh, sarta
ogé ti Yesus. Kapingpinanan Ilahi digambarkeun minangka Yesus, tujuh Roh, jeung Anjeunna anu
aya, anu geus aya, jeung anu bakal sumping, ku kituna ngajadikeun urang nyaho yén nya Rama anu
ngabogaan sipat-sipat anu digambarkeun minangka Anjeunna anu aya, geus aya, jeung bakal
sumping. Sipat-sipat ieu ngagambarkeun hakekat Allah anu langgeng. Anjeunna salawasna geus
aya, sarta dina ayat dalapan jeung salapan, atribut éta pisan sacara écés dipasrahkeun ka Yesus.

Kami teh Alfa jeung Omega, anu kawitan jeung anu panungtungan, saur Gusti, anu aya, anu
geus aya, jeung anu baris sumping, anu Mahakawasa. Kuring, Yohanes, anu ogé dulur
maranéh jeung babaturan sapapait-sapanyangsaraan dina kasangsaraan, dina Karajaan, jeung

dina kasabaran Yesus Kristus, keur aya di pulo anu disebut Patmos ku sabab firman Allah jeung ku sabab kasaksian Yesus Kristus. Kuring aya dina Roh dina poé Gusti, sarta ngadéngé di tukangeun kuring hiji sora anu tarik, kawas sora tarompét, pokna, Kami teh Alfa jeung Omega, anu kahiji jeung anu pamungkas; jeung, Naon anu ku maneh ditingali, tuliskeun dina hiji kitab, sarta kirimkeun ka tujuh jamaah anu aya di Asia; ka Epesus, ka Smirna, ka Pergamos, ka Tiatira, ka Sardis, ka Piladélpia, jeung ka Laodikia. Wahyu 1:8–11.

Jalma-jalma anu miboga Alkitab anu nyitak kecap-kecap Isa dina warna beureum, terang yén dina ayat dalapan jeung sabelas, nya Isa anu keur nyarios. Dina ayat-ayat éta Isa netelakeun yén Anjeunna miboga hakékat langgeng anu sarua jeung Rama nalika Anjeunna nyebut diri-Na salaku “the Lord, which is, and which was, and which is to come,” sarta Isa ogé nambahan yén Anjeunna teh “the Almighty.”

Hal anu pangmimitina pisan anu diucapkeun ku Yesus dina awal kitab Wahyu, kitab anu nétélakeun yén éta téh Wahyu Yesus Kristus, nyaéta yén Anjeunna teh Alfa jeung Omega, yén Anjeunna ogé langgeng sakumaha Rama langgeng, sarta yén Anjeunna ogé Allah Nu Maha Kawasa. Sipat-sipat hakékat Allah téh mangrupa kecap-kecap anu pangmimitina pisan dina kitab Wahyu ti Yesus. Sipat-sipat éta jadi batu sandungan anu langsung pikeun urang Advent anu masih kénéh ngabéla posisi asal ngeunaan Ketuhanan. Maranéhna yakin yén aya hiji mangsa nalika Rama ngalahirkeun Putra-Na.

Panutup kitab Wahyu saluyu jeung awal kitab Wahyu.

Kadatangan Nu Kadua nuturkeun pedaran ngeunaan Ketuhanan. Dina bab dua puluh dua urang manggihan yén ahir ieu kitab saluyu jeung awal ieu kitab, sarta ayat dua welas saajar jeung ayat tujuh dina bab hiji ku nyebut Kadatangan Nu Kadua.

Jeung, behold, Kami datang gancang; jeung ganjaran Kami aya sareng Kami, pikeun maparin ka unggal jalma nurutkeun pagawéanana. Kami teh Alfa jeung Omega, anu awal jeung anu ahir, anu kahiji jeung anu panungtung. Bagja jalma-jalma anu ngalakonan parentah-parentah-Na, supaya maranéhna boga hak kana tangkal kahirupan, sarta bisa asup ngaliwatan panto-panto ka jero kota. Sabab di luar aya anjing-anjing, tukang sihir, jalma-jalma cabul, tukang maehan, nu nyembah brahala, jeung sing saha anu nyaah sarta ngalakonan kabohongan. Kami, Yesus, geus ngutus malaikat Kami pikeun mere kasaksian ka aranjeun ngeunaan ieu sagala hal di jamaah-jamaah. Kami teh akar jeung turunan Daud, sarta bentang isuk anu caang. Jeung Roh jeung panganten awewe nyebut, “Sumping.” Jeung sing saha anu ngadenge, kudu nyebut, “Sumping.” Jeung sing saha anu halabhab, kudu sumping. Jeung sing saha anu kersa, kudu nyokot cai kahirupan kalayan haratis. Wahyu 22:12–17.

Sanggeus nyebutkeun ngeunaan Kadatangan Nu Kadua, Isa Almasih, sakumaha dina Wahyu pasal hiji, ngaidentifikasikeun diri-Na minangka Alfa jeung Omega. Tuluy Anjeunna nambahan pabédan antara maranéhanana anu baris ngadéngé jeung maranéhanana anu moal ngadéngé kana naon anu diucapkeun ku Roh ka jamaah-jamaah. Anjeunna ngarujuk kana prosés pangiriman warta sakumaha digambarkeun dina ayat hiji nepi ka tilu dina pasal hiji, ku netelakeun yén Anjeunna ngutus Jibril mawa éta amanat ka Yohanes.

Saterusna Anjeunna mulang deui kana pernyataan panungtungan anu ku Anjeunna diucapkeun ka para Ahli Taurat jeung urang Parisi dina ahir Israél baheula. Anjeunna ngahijikeun dua ahir, boh Israél lahiriah boh Israél rohaniah, ku ngawaler dina Wahyu pikeun maranéhanana anu hirup dina “poé-poé panungtungan” naon anu teu kahartos ku urang Yahudi dina “poé-poé panungtungan” maranéhna. Anjeunna ngandika yén Anjeunna téh akar (mimiti) jeung turunan (ahir) Daud. Perkara Daud jeung Gustina téh nya éta pernyataan panungtungan anu diucapkeun ku Isa ka urang Yahudi anu sok ngabantah, sarta éta ngalambangkeun pangucapan ahir pikeun maranéhanana dina poé-poé panungtungan anu, nurutkeun amanat ka jamaah Piladélpia, ngaku dirina urang Yahudi, padahal lain.

Tenjo, maraneh Kami bakal nyieun maranehna anu asalna ti sinagoga Iblis, anu ngaku dirina urang Yahudi, padahal lain, tapi ngabohong; tenjo, Kami bakal nyieun maranehna datang sarta sujud di hareupeun suku maneh, jeung nyaho yen Kami geus mikaasih ka maneh. Ku lantaran maneh geus nyekel firman ngeunaan kasabaran Kami, Kami oge bakal ngajaga maneh tina mangsa panggodaan, anu baris datang ka sakumna dunya, pikeun nguji jalma-jalma anu cicing di bumi. Wahyu 3:9, 10.

Jalma-jalma anu nyembah di suku para wali téh nyaéta Adventis Laodikea anu geus dimuntahkeun kaluar tina sungut Gusti.

“Anjeun nyangka, yén maranéh anu nyembah di hareupeun suku para suci, (Wahyu 3:9), tungtungna bakal disalametkeun. Di dieu kuring kudu béda pamadegan jeung anjeun; sabab Allah némbongkeun ka kuring yén golongan ieu téh urang Advent anu ngaku-ngaku, anu geus murtad, sarta ‘nganyarkeun deui pikeun dirina sorangan panyaliban Putra Allah, jeung nempatkeun Anjeunna kana kaéra anu kabuka.’ Jeung dina ‘jam pencobaan,’ anu can kénéh bakal datang, pikeun nembongkeun jati diri sajati unggal jalma, maranéhna bakal nyaho yén maranéhna leungit salalanggengna; sarta kasirep ku nyeri batin anu jero, maranéhna bakal sujud di hareupeun suku para suci.” Word to the Little Flock, 12.

Numutkeun Alkitab jeung Roh Nubuat, jalma-jalma anu nyembah di suku para wali téh mangrupikeun anggota sinagoga Iblis. Maranéhna ngaku dirina urang Yahudi, padahal lain. Urang Advent anu bener keur disaur dina jemaat Filadelfia. Saratus opat puluh opat rébu téh urang Filadelfia, sedengkeun urang Yahudi anu nyebut dirina kitu, padahal lain—nyaéta urang Laodikea. Aya dua golongan jalma-jalma satia dina “poé-poé panungtungan,” nyaéta saratus opat puluh opat rébu jeung jalma-jalma anu jadi martir. Tina tujuh jemaat, ngan aya dua anu teu kakurangan ku kritik naon waé. Nu hiji nyaéta Filadelfia, anu ngawakilan jalma-jalma anu moal kungsi paéh, jeung nu hiji deui nyaéta Smirna, anu ngawakilan para martir anu satia. Para martir jeung jalma-jalma anu henteu paéh, Smirna jeung Filadelfia, nyaéta hiji-hijina jemaat tina tujuh anu kana amanat anu dipasihkeun ka maranéhna henteu disarengan ku panghukuman. Sanajan kitu, duanana jemaat kudu nyanghareupan jalma-jalma anu ngaku dirina urang Yahudi, padahal lain. Kitu ayana, sabab maranéhna kabéh mangrupikeun anggota jemaat anu sarua dina “poé-poé panungtungan,” nyanghareupan kaayaan anu sarua, hiji golongan ditangtukeun pikeun mere kasaksian ku getihna, diwakilan ku Musa di Gunung Parobahan Rupa, sedengkeun golongan anu séjén diwakilan ku Elia anu henteu kungsi paéh.

Jeung ka malaikat jamaah di Smyrna tuliskeun; Kieu saur Anjeunna anu ti Mimiti jeung nu Pangahirna, anu geus pupus, sarta hirup deui; Kami nyaho kana karya-karya maneh, jeung kasangsaraan, jeung kamiskinan, (padahal maneh beunghar) sarta Kami nyaho kana pitenah ti maranéhanana anu nyebut dirina urang Yahudi, padahal lain, tapi maranéhna téh sinagoga Iblis. Ulah sieun kana naon-naon anu bakal ku maneh kasangsaraan: tengetan, Iblis bakal ngasupkeun sawatara ti aranjeun ka panjara, sangkan aranjeun diuji; sarta aranjeun bakal ngalaman kasangsaraan sapuluh poé: satia lah nepi ka pati, sarta Kami bakal maparin ka maneh makuta kahirupan. Wahyu 2:8–10.

Nalika Isa nerangake kaayaan anu pohara goréngna jemaat Smirna, Anjeunna ngan ukur nyebutkeun hiji hal anu positif nalika ngandika, “but thou art rich,” ku kituna ngabédakeun maranéhna jeung para anggota sinagoga Iblis anu henteu beunghar. Jalma-jalma dina Wahyu anu Adventis sarta nyangka dirina beunghar, padahal henteu, nya éta urang Yahudi anu nyebut dirina urang Yahudi, padahal lain—sabab maranéhna téh Advent Hari Katujuh Laodikea.

Dina bubuka kitab Wahyu, Katuhanan dipidangkeun minangka tilu pribadi, jeung dina panutup kitab Wahyu Yesus jeung Roh disebatkeun sacara langsung, ari Rama mah henteu. Sanajan kitu, éta henteu jadi perkara, sabab prinsip garis demi garis anu di hijikeun jeung nu kahiji ngajelaskeun nu pamungkas, nungtut sangkan Rama diaku aya dina ayat-ayat panungtung kitab Wahyu, lantaran Anjeunna geus katarangkeun aya di dinya dina ayat-ayat kahijina. Ieu teu béda jeung Injil Yohanes pasal hiji, di mana Yohanes henteu nyebutkeun Roh sacara langsung, tapi Roh dipikaharti aya di dinya, sabab Roh aya di dinya dina mangsa anu pangheulana pisan nalika ungkara “dina awal” dituliskeun. Kasaksian Injil Yohanes dina pasal hiji dimimitian ku ungkara anu sarua persis, “dina awal.”

“permulaan” téh hiji lambang nubuat sarta kudu ditaksir ku aturan-aturan nubuat, kaasup garis kana garis. Permulaan Musa, nya éta permulaan dina Injil Yohanes, nya éta permulaan kitab Wahyu, sarta éta ogé ahir tina Wahyu. Tina opat garis éta, dua kali katilu Pribadi tina trio sawarga téh diidentifikasi; dina hiji garis (Injil Yohanes) Roh bisa waé teu disebutkeun, sarta dina garis kaopat Rama teu disebutkeun, tapi lamun di hijikeun, katilu Pribadi Ilahi téh kagambarkeun dina sakabéh opat garis.

Kristus sumping pikeun ngabéwarakeun Rama, sarta Roh Suci sumping pikeun ngabéwarakeun Putra. Katiluna ngalaksanakeun pangorbanan anu langgeng. Rama nyaah pisan ka dunya nepi ka Anjeunna maparin Yesus, Yesus nyaah pisan ka dunya nepi ka Anjeunna sapuk pikeun nanggung kana diri-Na sorangan, salamina, daging jalma-jalma anu geus diciptakeun ku Anjeunna. Pangmaparin anu kumaha anu kagambarkeun dina kalakuan Sang Panyipta anu milih janten bagian tina ciptaan-Na sorangan? Jalma katilu dina Ketuhanan maparin diri-Na sorangan, sabab Anjeunna geus narima kalungguhan hirup di jero mahluk ciptaan anu disebut umat manusa—sapanjang kalanggengan.

Meureun ku ieu meureun Roh Suci sok dipatalikeun sababaraha kali jeung lambang-lambang umat Allah. Anjeunna téh Pribadi tina Ketuhanan anu kudu tetep nyarengan ciptaan manusa. Ku sabab eta, lambang-lambang Roh Suci dina Kitab Suci leuwih mindeng tibatan henteu digambarkeun ku hiji lambang anu sakaligus ngawakilan Roh Suci atawa umat manusa. Dina awalna Roh

ngalanglang di luhur cai.

Tuluy anjeunna ngandika ka abdi, “Cai anu ku anjeun katingali, tempat nu palacur linggih, éta téh bangsa-bangsa, jeung jalma rea, jeung nagara-nagara, jeung basa-basa.” Wahyu 17:15.

Hiji-hijina parabot dina tempat suci anu didirikeun ku Musa anu teu miboga pola anu dirinci sacara husus pikeun dituturkeun ku para pagawé téh nya éta kaki dian anu boga tujuh cabang. Kaki dian éta ngalambangkeun ngahijina kamanusaan jeung kaallahan. Ku sabab ieu, rarancang kaki dian téh hiji-hijina barang dina tempat suci anu dipasrahkeun supaya manusa milu nyumbang kana ngadamelna. Tujuh kaki dian anu ku Kristus dipapay dilantarankeun minangka tujuh jemaat, tapi kaki dian éta dieusian ku minyak, anu ngalambangkeun Roh Suci, sarta sumbu-sumbu lampuna anu nyangga seuneu pikeun masihan cahaya dijieun tina pakéan linen bodas para imam anu geus dipaké, anu ngalambangkeun kabeneran Kristus anu caang minangka terang dunya. Umat Allah téh nya éta terang dunya, tapi éta cahaya ngan ukur dihurungkeun ku minyak Roh Suci. Roh Suci remen dipatalikeun jeung jalma-jalma dina katerangan ngeunaan Mantenna dina Kitab Suci.

Ti tahta kaluar kilat, guludug, jeung sora-sora; sarta aya tujuh lampu seuneu hurung di hareupeun tahta, anu nya éta tujuh Roh Allah. Wahyu 4:5.

Tujuh lampu di dieu diidentifikasi minangka “tujuh Roh Allah,” ari tujuh tempat lampu téh disebutkeun minangka tujuh jamaah.

Rusiah tina tujuh bentang anu ku maneh tingali dina panangan katuhu Kami, jeung tujuh kandél emas. Tujuh bentang éta nyaéta para malaikat tina tujuh jamaah: jeung tujuh kandél anu ku maneh tingali éta nyaéta tujuh jamaah. Wahyu 1:20.

Tujuh kaki dian téh sakaligus tujuh Roh, sarta éta téh garéja Allah.

Jeung kaula nénjo, jeung ieu, di tengah tahta jeung opat mahluk éta, sarta di tengah para kokolot, nangtung hiji Anak Domba saolah-olah geus dipaéhan, ngabogaan tujuh tanduk jeung tujuh panon, nyaéta tujuh Roh Allah anu diutus ka sakuliah bumi. Wahyu 5:6.

Tujuh tanduk jeung tujuh panon téh ogé Roh Suci anu diutus ka sakuliah bumi, sarta lamun saurang Kristen dibaptis, manéhna ogé diutus ka sakuliah bumi, sabab manéhna dibaptis dina ngaran Rama, Putra, jeung Roh Suci. Dina berkah anu diucapkeun ka para martir dina krisis hukum Minggu, jeung ka sakumna jalma anu pupus dina iman di Israil rohani modéren ti saprak 1844, éta téh Roh anu maparin pujian panungtungan pikeun panguburan maranéhna nalika Anjeunna ngandika, “Leres,” “supaya maranéhna meunang reureuh tina sagala kacapéanna,” sabab Anjeunna aya babarengan jeung maranéhna dina sagala pagawean maranéhna nepi ka maranéhna nyerahkeun nyawa maranéhna.

Sarta kuring ngadangu hiji sora ti sawarga, nyarios ka kuring, Tulis, Bagja jalma-jalma paéh anu paéh dina Gusti ti ayeuna ka hareup: Enya, saur Roh, supaya maranéhna meunang reureuh tina sagala pagawean maranéhna; jeung lampah-lampah maranéhna nuturkeun ka maranéhna. Wahyu 14:13.

Nalika ngimeutan tungtung jeung awal kitab Wahyu, awal Alkitab, jeung awal Injil Yohanes, urang manggihan yén katilu Pribadi Ketuhanan kagambarkeun di dinya, sanajan Rama aya di dinya dumasar kana panerapan garis kana garis. Putra aya di dinya bari ngaidéntifikasi diri-Na salaku Alfa jeung Omega.

Lamun urang ngaku yén paduan kamanusaan jeung kaluhuran Ilahi téh mangrupa paduan Roh Suci jeung umat manusa, urang tuluy bisa ngartos ku naon lambang-lambang Roh Suci di hijikeun jeung lambang-lambang umat manusa. Kalawan ieu sudut paningal dina pikiran, urang mulang deui ka dua “dina mimiti” anu geus remen pisan urang bahas.

Dina awal Allah nyiptakeun langit jeung bumi. Ari bumi can ngawujud sarta kosong; poek nutupan beungeut jero-sagara. Jeung Ruh Allah ngalayang-ngalayang di luhur beungeut cai. Geus kitu Allah ngandika, “Jadilah caang”; tuluy jadi caang. Sarta Allah ningali yén éta caang téh hade; tuluy Allah misahkeun caang ti nu poek. Kajadian 1:1–4.

Mimiti aya Firman, sarta Firman teh aya jeung Allah, sarta Firman teh Allah. Eta ti mimiti aya jeung Allah. Sagala perkara dijadikeun ku Anjeunna; jeung taya hiji-hijina ge anu dijadikeun tanpa Anjeunna. Dina Anjeunna aya hirup; jeung eta hirup teh cahaya pikeun manusa. Jeung eta cahaya moncorong dina gelap; ari gelap teh teu ngartos ka dinya. Yohanes 1:1–5.

Ku ngagunakeun dua saksi ieu tina “dina awalna;” Allah, nyaéta Sang Sabda, anu ngajadikeun sagala rupa, ogé parantos masrahkeun nyawa-Na, sabab “di jero Anjeunna aya hirup,” jeung hirup-Na téh “caang” pikeun manusa. “Caang” pikeun manusa anu diciptakeun téh nyaéta kabeneran ti Sang Panyipta. Kabeneran ti Sang Panyipta téh nyaéta sumbu dina lilin-lilin di tempat suci.

Sarta ka anjeunna dipaparinkeun supaya dirina dibaju ku linen halus, beresih tur bodas; sabab linen halus téh nyaéta kabeneran para suci. Wahyu 19:18.

Minyak anu ngaduruk sumbu ngalambangkeun kagiatan Roh Suci dina hirup jalma nu percaya. Dina awalna bumi téh poék sarta euweuh cahaya. Saterusna Yesus masrahkeun nyawa-Na, nyaéta kahirupan nu aya dina diri-Na, sangkan aya cahaya pikeun manusa.

Jeung sakumna anu maratuh di bumi bakal nyembah ka anjeunna, nya éta jalma-jalma anu ngaran-ngarana henteu ditulis dina kitab kahirupan Anak Domba anu dipaéhan ti saprak ngadegna dunya. Wahyu 13:8.

Nalika Yesus milih jadi kurban pikeun umat manusa, Mantenna maparin nyawa-Na sangkan manusa boga cahaya. Saperti katingali dina dua petikan ieu, iraha waé cahaya diwanohkeun, éta cahaya ngahasilkeun dua golongan panyembah anu dilambangkeun ku cahaya jeung poék, nyaéta anak-anak beurang atawa anak-anak peuting.

Tapi aranjeun, dulur-dulur, teu aya dina poek, nepi ka éta poé ngadadak nimpa ka aranjeun kawas maling. Maraneh sadaya téh anak-anak caang jeung anak-anak beurang; urang lain milik peuting, lain deuih milik poek. 1 Tesalonika 5:4, 5.

Nalika urang ngakuan raketna hubungan langgeng Roh Suci jeung barudak beurang, urang tiasa ngartos naha lambang-lambang boh barudak Allah boh Roh Suci téh raket pisan patalina. Dina petikan panungtungan tina Wahyu, urang ningali Yesus salaku Alpha jeung Omega, urang ningali Rama ku cara nerapkeun line upon line, jeung Roh Suci keur mikeun gambaran lambang panungtung-Na ngeunaan diri-Na sorangan, sabab jalma-jalma suci baheula nyarita sakumaha maranéhna digerakkeun ku Roh Suci. Pernyataan-Na anu kahiji ngeunaan diri-Na dina Kajadian ngaidéntifikasi Anjeunna keur ngarayap dina cai, atawa ngarayap dina umat manusa, jeung rujukan panungtung-Na ngeunaan diri-Na nyaéta kieu.

Jeung Roh jeung pangantén awewe nyebut, “Sumping.” Jeung sing saha anu ngadangu, kudu nyebut, “Sumping.” Jeung sing saha anu halabhab, sing sumping. Jeung sing saha baé anu kersa, sing nyandak cai kahirupan kalayan haratis. Wahyu 22:17.

Ti wiwitan nepi ka panungtungan, Roh Suci dipikawanoh dina patalina jeung umat manusa, sabab barudak poe ngagambarkeun hiji paduan antara kaallahan jeung kamanusaan. Paulus netelakeun, kitu deui Yesaya, yén manusa téh wadah-wadah; ari kandil-kandil di Bait Suci miboga wadah-wadah tempat sumbu diteundeun, sarta minyak ngocor turun ka wadah-wadah éta pikeun nyadiakeun suluh anu diperlukeun guna nembongkeun cahaya anu nya éta kabeneran Kristus. Urang téh wadah-wadah Roh Suci, Pribadi katilu tina Kaallahan sakumaha dipikawanoh ti wiwitan nepi ka panungtungan tina Firman Allah, sarta sakumaha kacida écésna dipikawanoh dina tulisan-tulisan Roh Nubuat.

Dina amanat malaikat kadua anu kacumponan dina awal Adventisme jeung dina ahirna, aya dua amanat anu béda; hiji pikeun garéja jeung hiji deui pikeun dunya.